

Obsah

Oslavy 111. výročí lezení v Prachovských skalách	1
Ondra „Bárbí“ Barkman, Jirka „Fugas“ Všetečka	
Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání.....	2
Zdeněk Petráň	
Můj Osmašedesátý	8
Mirek Novotný	
Tohle u nás lezou baby a báby – Šašek, Rekviem IXb.....	11
Iva Koťátková	
Jizerský gladiátor 3000	13
Vítek Lachtan ml.	
Bělovodská dolina 2018.....	21
Ruda	
Rum Trip 2018 – Wádí Rum Jordánsko.....	23
Karel	
Přelez Eigeru aneb když se čeká na podmínku	28
Jarda	
Leoniodio	31
Ruda	
Monte Rosa - aka čtyřšestpadina	32
Dvořky	
Grimsel – Žulová pohádka ve Švýcarsku.....	32
Karel	
Zmizel na Silvrettě	35
Lukáš Grof	

Oslavy 111. výročí lezení v Prachovských skalách

Mnozí čtenáři této ročenky se oslav 111. výročí lezení v Prachovských skalách osobně zúčastnili. A není se čemu divit, protože 21. 4. 2018 byl den jak z lezeckého žurnálu. Na obloze ani mráček, skály jako troud, minimum turistů, výčep přímo ve skalách a večer koncert. Co víc si přát...

Pojďme si ale ještě jednou celý tento den připomenout.

Už od časných ranních hodin se začalo parkoviště plnit auty. Na rozdíl od běžného provozu vystupovali z aut členové a přátelé Lezeckého kroužku Prachov napříč generacemi. Pravda, zástupci mladší generace spíše parkovali kola nebo vyklepávali jehličí ze spacáků.

Bylo znát, že někteří se už pěknou dobu neviděli. Nově příchozí se ihned dávali do řeči s ostatními a po skupinkách se pomalu začali odebírat k prvnímu bodu programu do Císařské chodby.

Oslavy zahájil úvodním slovem předseda LKP Martin Procházka a na něj krátce navázal předseda ČHS Honza Bloudek.

Následoval křest nového lezeckého průvodce Prachovskými skalami, kterého se ujal jeden z jeho autorů Petr Hejtmánek za podpory autora Vládi Šoltýse. Průvodce nabízí kromě nového zpracování mimo jiné 190 nových cest, takže by určitě neměl chybět v našich lezeckých báglech.

Současně se už chystali k tradičnímu opakování výstupu na Mnicha Karel Najman alias Josef Kubín a Jindra Macoun jako Josef Hendrych. Oba kluci vyběhli komínem jako nic a po pár minutách si už potřásali na vršku pravicemi a umístili opravenou vlajku.

Samozřejmě nemohla chybět ani fotografie celé sešlosti. S poslední závěrkou fotoaparátu se už někteří nedočkavci rozeběhli do věží, jiní zůstali s kamarády v Císařské chodbě, ale většina se začala přesouvat na bývalou vyhlídku Míru.

S laskavým svolením rodiny Schliků byla vyhlídka přejmenována na vyhlídku Lezeckého kroužku Prachov. LKP na oplátku zvelebil její zázemí třemi lavičkami z dílny Honzy Rampase a Slávka Richtera.

Špunt ze šampáňa při křestu vyhlídky byl ukončením formálního programu výročí a zároveň i startovním výstřelem k oficiálnímu zahájení 111. lezecké sezóny.

Další program si už každý volil individuálně. Někdo slézal jednu věž za druhou, jiný zase poklábosil na vršku s kamarády nebo zašel do Ztracenek, kde byla instalována výstava fotografií z historie LKP a také pivní výčep mladého sládka Vaška Karáska.

Nic netrvá věčně, a tak se i tento den začal chýlit ke konci. Jasnou hvězdou večerního programu byla naše oblíbená kapela NaPrachOff, jejíž skladby dlouho rezonovaly skalami.

Byl to báječný den, který nám jistě utkví na dlouho v paměti. Nejméně do dalšího výročí.

Za pořadatelský výbor

Ondra „Bárbí“ Barkman, Jirka „Fugas“ Všetečka

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (17. pokračování)

Z loňska plním slib a vracím se ke věžím, které jsme minule minuli. Tentokrát vynechávám tradiční nostalgický popis mlhavých podzimních dní ve skalách, protože ty nyní skoro zmizely pod řádnou nadílkou sněhu. Naopak mě zahřívá u srdce nárůst prvovýstupů z domácí dílny. Místní borci (a shodou okolností členové VK, kterou jsem po létech vloni nedobrovolně/dobrovolně opustil) by se měli se svými záměry u superpamětníka Kořase (nebo i u mě) předem poinformovat, protože např. výrazná zalomená klikatá spára na *Tragéda* proti jižní stěně Obelisku nově nazvaná „Zabijačka“ byla už před dávnými roky v době minimalizace železa vylezena (bohužel bez kruhu) vládou Charouskem. Věděli jsme o tom už dávno, ale Tragéd se do posledního průvodce už nestačil dostat. Jinak jsme my starší tuto víc jak výraznou linii (jistě s 1-2 kruhy) dávno vylezli.

Mělo by se to do popisu v ročence i protokolu o prvovýstupu uvést. No nic, ať žije prachovská zabijačka na Yettici!

Od *Slunovratu*, poslední věžičky na hřebeni, se vracíme k *Pelíškovi*, hezké věži s pěknou údolní stěnou. V nejstarších průvodcích uvedena není, v poznámce ji ve svém průvodci z roku 1934 popisuje až Josef Janeba: „...*pod západní věží Rektorky směrem jižním jest menší věžička přístupná snadno ze sedla podél severovýchodní hrany.*“ Pelíška se jménem popsal poprvé Kujanův průvodce z roku 1977, který uvádí i „Údolní cestu“ (VII) vylezenou „Komikem“ Karlem Holmanem v roce 1968. Je to vlastně jediná jeho dokončená cesta, kterou vylezl jako první celou sám. Někdy v 60. letech totiž pouze osadil kruhy do dvou zamýšlených směrů. Jednak to byla SZ stěna Bezejmenné věže, jedovatý dolez na vršek však v roce 1967 dal až Petr Mocek, Karel u dokončení nebyl, takže alespoň názvem „Komikův prásk“ Mocan Holmana poctil. Karel také odvážně dal kruh na V hranu Krkavčí věže hlavní. Dál však v roce 1971 šel opět Petr Mocek, který do následného dost těžkého technického úseku dal druhý kruh. Vršek nakonec vzal Vašek Cajthaml.

S „Komikem“ Holmanem jsem se často setkával, když jsem kdysi kvůli nejmenované krásné slečně navštěvoval jeden dům v Popovicích, ve kterém také žila jeho maminka a kam ji jezdil Karel navštěvovat. Tam jsme často plánovali společné prvovýstupy, k navázání na jedno lano nakonec ale nikdy nedošlo a už ani nedojde, Karel bohužel vloni vystoupal do horolezeckého nebe.

Karlová údolka na Pelíška je hezká, ale 1. kruh je dost vysoko a jištění skoro žádné, takže respekt tato linie vždycky měla. Strach ale vždy významně vynahradily dva pěkné horní úseky.

Někdy okolo roku 1980 dali ze sedélka na úzkou západní hranu kruh Lubor Groh a Honza Macoun. Lubor následně o další pokračování ztratil zájem, Honza tedy oslovil mě a já se vypravil po hraně dál. V ukloněném rajbásku však nebylo jištění, tak jsem dal ještě jeden kruh, který se s trochou přemýšlení dá pěkně čistě oblézt. Tu cestu mám rád, později jsem ji mnohokrát opakoval a následně i po JZ hraně narovnal. Do údolní stěny jsem se ještě třikrát vrátil –

nejprve jsem s kruhem narovnal „Komikovi“ jeho Údolku. Vpravo od ní však stále zbývalo dost místa, tak jsem se znovu na Pelíška vydal. V roce 2002 jsem z východního sedla vytraverzoval doleva do údolí a dal kruh. Po výrazných policích se přes další kruh pod vrškem zadařilo, jen název chyběl. S tím nakonec pomohl spolulezec Fugas a bylo to „Pod Svantovítovou skálou“, kde měl podle pověsti tento laskavý prachovský skalní duch sídlit. Nakonec jsem využil volného prostoru pod svým prvním kruhem a cestu jsem ještě s jedním kruhem narovnal, na velkém stupu se navíc pohodlně zavrtávalo. Další úsek se ale paradoxně ukázal nejtěžším na celé cestě, naštěstí nápadné římsy umožňovaly vždycky nějak vyvažovat a příjemné taky bylo, že další kruh už byl a nemuselo se znovu zavrtávat.

Proč má tato skála své pojmenování nevím, podle Zdeňka Koťátka jméno zavedli prvorepublikoví klasici z Jičína. Stejně tak jsem nenalezl v jejím tvaru podobu prachovského skalního ducha, jehož hlavu známe z dřevěného totemu u stejnojmenného koupaliště. Novodobou repliku sloupu s Pelíškovou hlavou podle původní skulptury Ladislava Horáka zhotovené pražskou vinohradskou řezbářskou dílnou Františka Brože původně vztyčeného 10. června 1939 dokonale vytesal nedostižný génius v práci se dřevem Honza Macoun. Nás všechny, co tuto sochu nedaleko tzv. Pelíškova mostu dlouhá léta známe, její bizarní podivná tvář už nepřekvapuje. Předlohou pro poněkud karikovaný šklebící se obličej se zvláštní paprskovou svatozáří okolo hlavy byl autorovi staroslovanský bůh hromu Perun. Tak si jej představovali romantičtí historici a archeologové na konci 17. století. Sochy těchto bohů údajně stály v tzv. Retře, která se měla nacházet na severoněmeckém pobřeží v Meklenbursku. Zde podle pověstí mělo stát kultovní náboženské středisko a v tamní svatyni se měly nacházet slovanské modly. Aby byla tato hypotéza podpořena, v roce 1697 se tito bůžkové ve formě kovových sošek (známé jako tzv. retránské nebo prillwitzké idoly) objevili na veřejnosti. Historici zprvu v jejich pravost věřili, záhy se však prokázalo, že jde o novodobé romantické padělky. Přesto jejich podoby po řadu let inspirovaly početné umělce, sochaře i malíře. Jednu z nich, sochu praslovanského boha Radegasta, která měla podle legend stát na beskydském vrchu Radhošti, byla odhalena na tomto místě v roce 1931 a jejím

autorem byl chicagský sochař Albín Polášek. Podobiznu slovanského Peruna zase nalezneme na malbách Mikoláše Alše i dalších. Tak se nakonec jeho hlava stala předlohou našemu prachovskému Pelíškovi a záhy o něm bylo publikováno i několik půvabných pověstí.

Hned vedle Pelíška směrem na východ je známá skála *Krákorka*, (německými lezci původně nazývaná Drachenturm – Dračí věž) s typickým balvanem na třech nohách na vršku. Ten býval kdysi krásně zdaleka vidět, stromy v okolí už ale dost povyroستly. Obě nejstarší spárokomínové cesty od severu nejsou úplně lehké, zvláště levá „Severní spára“ z roku 1921. Hned vpravo od ní je dost mastná cesta „Pšendův sen“ z roku 1970. Petr Mocek začal stěnou těsně vedle spáry a šel přes malou smyčku šikmo doprava k dobrému chytu pro pravou ruku a snadno zavrtal kruh, protože je levák. Od kruhu se dlouhým traverzem vydal doprava šikmo vzhůru Vláďa Charousek. U prvovýstupu jsem nebyl, tak jsem se poprvé ke kruhu omylem vydal přímo. Teprve později jsem se dozvěděl, že to Mocan v originále šel více zleva, tak jsem si nechal svůj omyl dodatečně patentovat od VK. Úsek od kruhu mi nikdy nepřipadal těžký, protože jsou zde dobré stupy a technické lezení mi vždycky vyhovovalo. Jiného názoru byl jistě další tehdejší člen Mocanovy útočné rotý Karlík „Živágo“ Živný. To, že je především nedostižným spárařem, se ukázalo při pokusu o druhý přeлез. Vydal se jako první od kruhu, a když byl na konci traverzu, tak mu smekla noha. Byl z toho šílenej pendl, jehož podrobný barvitý popis znám od přítomného Kořase. Karlík letěl jako na houpačce, ale už během letu pochopil, že je zle a lano dá na zem. Neztratil však duchapřítomnost a chladnokrevně se chytil vlastního lana a za ruce se přitáhnul. Nakonec tak zadkem o zem jen škrtl, ale fyzikální zákony byly neúprosné. Kyvadlo pokračovalo dál, tak Karel letěl na druhou stranu až za východní hranu a tam se ozvala hlasitá rána spolu s výkřikem: „*Kůůůůůrva, to je let!*“. To se už ale Živágo opět pendlem vracel zpátky, a tak podruhé použil stejného triku s popolezením po laně. Podlahu tak zase šťastně minul, výkyv jej ale zase vynesl zpět doprava. Už ale ne tak daleko, takže vše nakonec dobře dopadlo a Karlík bezpečně a zdrav přistál. Přihlížející dav dole se ale prý nad tímto hrůzným divadlem hodně opotil.

Cestu roku 1987 narovnal od kruhu přímo David Semiginovský, jedna z tehdejších umělých pomůcek „Vagóna“ Standy Šilhána, který asistoval. Je to určitě hodně obtížné a nemá to moc přelezů. Název varianty „Žádný problém“ a obtížnost IXb nejsou podle mě nějak moc kompatibilní.

Do severní stěny těsně při ostré SZ hraně v roce 1998 vmáčknu Petr Mocek střídavě se Zdeňkem Zilvarem cestu nazvanou „Dajdalismus“ (VIII). Je jen škoda, že druhým kruhem si pokazil svůj „Pšendův sen“, který právě v tomto místě ústí na hranu a tím zrušil onen adrenalinový krok, který se, jak jsem výše popsal, nepovedl Živágovi. Třeba se tak chtěl Mocan Karlikovi omluvit.

Za rohem vpravo je v úzké stěně jedna z nejpopulárnějších cest J. Havlíka „Západní cesta“ z roku 1960 za VII. Je celá pěkně exponovaná, ale mezi kruhy se zbrklost nevyplácí. Nad druhým kruhem je převis, pod kterým je dobrý hrot na smyčku. Nad ním je několik oblých polic, což autor vyřešil způsobem sobě vlastním a opakovaně úspěšným. Na dosah vyškrábal dobrý chyt, díky kterému se člověk vytáhne nad převis, a je vyhráno. Ten umělý žlábeček však časem a častým používáním zaniká. Co tedy dál? Impregnovat jej nebo zamáznout? Ani jedno z řešení asi nebude pro některé přísné členy VK průchodné. Ke stejné pomoci se ostatně později uchýlili i jiní, ne jen Havlík. V minulosti si tak minimálně 2x pomohl na vrchol i jinak skvělý Míra Béna. Vzpomínám si na vrcholový výlez jeho a Mockovy „Psycho-logické“ cesty na Smítkárnu, kde úporným použitím kefky vznikl mělký žlábeček pro poslední výšvih na vršek. Všichni, kdo tuto megacestu lezli, tento umělý chyt museli použít, protože tam prostě jiný není. Ale nikdy se o tom mezi lezci moc nemluvalo, nejspíše proto, že tento „hříšek“ byl vyvážen krásnou dlouhou těžkou linií.

Vpravo mezi Havlíkovou cestou a Jižní spárou jsou Vacanovy „Banány a rajčata“. Podle mě cesta bez logiky i vršku, jen využití prázdného místa. Ale sebekriticky uznávám, že podobných linií je na Prachově víc a občas se jim nevyhnu nikdo z frekventnějších prvovýstupců včetně mé vlastní osoby.

Skutečnou lahůdkou by byla sousední Pospíšilova „Jižní spára“ z roku 1947 (přesto podle druholezce Franty Pašty mezi lezci známá jako „Paštova spára“), kdyby neměla převislý prašivý nástup. Po několika marných pokusech

zájemce záhy zjistí, že do spáry je nutno natraverzovat zleva nad převískem, ale stejně je to hnusný lezení. Jediný kruh je navíc dost nízko, takže po cca 6 metrech už je to fest pod zem a na vrchol ještě daleko. Je zřejmé, že prvovýstupci počítali ještě minimálně s dalším kruhem. Naštěstí krásná dlouhá ruční spára přerušována pěknými římsami k odpočinku je lahůdková, takže dalšího kruhu nebylo třeba. K jištění dnes navíc snadno pomůžou moderní ufoni. Je jen nutno dát pozor na závěr výstupu, kdy se spára začíná rozšiřovat a občas je vlhká.

Na vedlejší „*Převrtanou cestu*“ nemám moc pěkné vzpomínky. Kdysi byla v této části údolní stěny dlouho díra po vytlučení kruhu, ale nikdo se do dokončení nehrnul. Tak jsem popolezl ještě asi o 2 m výš a dal znovu kruh. Po římsách šlo dát druhý kruh díky dost blbý placatý skobě a už se chystal dolez. V rámci tehdejšího přísného hlídání čistoty lezení a válek mezi skupinami lezců byl k dolezu vyzván člen VK Vašek Ďoubal jako úřední dohled. Když jsem se pak pod touto kuratelou držel těsně pod vrškem, byla k použití pouze křehká tenká naprasklá lišta. Dlouho jsem se za ni bál vzít, tak jsem do ní prostě lehce klepnul kladivem a urazil ji. Za její zbytek to pak už šlo a Vašek ani nic nenamítal. Leč jiný přítomný lezec začal s radostí po skalách roztrušovat, že jsme na vršku vytesali chyt, výstup byl VK následně zrušen a kruhy oním pilným zpravodajem vytlučeny a zcizeny. Paradoxní bylo, že řada tehdejších členů VK měla na svědomí prohřešků proti pravidlům ažaž, ale chutě kázala o poctivosti, což nás samozřejmě štvalo. Nakonec jsme došli k názoru, že boj proti úřadu a především pomluvě je marný, a vzdali to. Míra Béna později dal kruhy znova a cesta tak dostala své dnešní jméno. Hezké lezení to ale není, proto nás to s Honzou Lachmanem nijak nemrzelo. Zůstala jen pachůť nespravedlnosti.

Vpravo na jihovýchodní hraně byl dlouho kruh. Cestu dolezl Petr Mocek a zajímavý je na ní snad jen pro Mocana tehdy typický název „Cesta pohlavních loudilů“. Škoda, že jsem se Péti nikdy nezeptal, u které dámy to tehdy loudil.

Za stezkou dále na východ se rozkládají masivy *Stromových věží* a *Visutých zahrad*. Ale o těch a dalších věžích a stěnách v *Zelené rokli* zase až napřesrok.

Zdeněk Petráň

Můj Osmašedesátý

Ty Brdó, to mi bylo sedmnáct, chodil jsem na dvanáctiletku (žádný gymply nebyly, ty soudruh zrušil) a už dva roky jsem stoupal na Prachově, Hrubici a Suškách. Nejčastěji s Vojtou Žákem a Picanem – Svátou Pickem.

Osmašedesátý začal slibně. Pražskému jaru předcházely třeskuté mrazy v březnu, kdy zamrzla na překladišti v Černé při Čope ve vagónech sovětská ruda z Krivého rogu, a tak jsme nemohli plnit plán výroby tanků a jiných vy-možeností, jejichž pomocí jsme měli dohnat a předejhnat prohnílý kapitalistický řád. Vyhlásili nám uhelné prázdniny, navazovaly na pololetky, a tak jsem pro-žíval idylické tři týdny jako správné učitelské dítě na Javorce. Mrzlo, až pra-štělo, vlek na Kladence jezdil bez poruch a šíleně jsem se zamiloval do Soničky z Libáně.

S Vojtou jsme byli v Tábornické unii (komunistou regulovaná a povolená forma trampingu). Pořádali školu zimního táboření na chatě Hajaja nad Úpou. Školil nás Wabi Rivola a také o málo starší Vlád'a Procházka (Chroust mladší) z Turnova. Jednou jsme spali v záhrabu, jednou ve stanu a stali se z nás zlato-kopové na Aljašce, hlavu plnou Londona a Enrika Stanko-Vráze.

S lezením na Prachově jsme začali v dubnu, na nějaký suchý pískovec se ještě nehrálo. V květnu pořádal Horolezecký svaz mezinárodní setkání UIAA mladých horolezců. Nenápadně jsme se k nim s Vojtou přidali a poprvé viděli barevné smyce, lana Edelrit a duralové karabiny. Jeden Frantík mi dal dvě originál „Allainky“, první seriově vyráběné duralové karabiny na světě. Nádhera, v sedmém nebi, hned jsme si vyměnili adresy, a že za rok vyrazíme do Francie na brigádu a do Alp.

Byli jsme druhým rokem členy HO TJ Jičín, jak se tehdy nazýval LKP a přihlásili jsme se na oddílový zájezd do Tater. Svátu doma nepustili, stavěli tehdy barák, musel pomáhat a peníze byly třeba na cement. Půjčil mi krásnou krosnu s tenkostěnných trubek, které vyrobili šikovné ruce agrostrojáků z „přebytečného materiálu“.

V mnoha směrech nezapomenutelná akce a moje první výprava do velehor. Vyrazili jsme na společnou jízdenku z Jičína vlakem směr Tatranská

Lomnice. Bylo nás asi čtrnáct, zájezd vedl Joža Stránský, jako předseda oddílu, zástupcem Vašek Ďoubal. Dále tam byli zkušení horolezci Vláďa Stránský (Sasínek), Olda Kejklíček, Štěrbá, Šťovíček, Vojta Vachek, Zbyněk Ledabyl, lezečtí elévové já a Vojta. Početná byla i skupina skvěle lezoucích jičínských gymnastů: Jarka Beneš, Vráťa Banýr (Baron), Mik Sochor, Jarda Šmejč, Pavel Jandura a možná další.

Přežili jsme šílenou noc na chodbičce v rychlíku do Popradu, kdy nás svými historkami držel při vědomí neskutečný pábitel Olda Kejklíček. Mezi řečí občas načůral do papírového kelímku od piva a vyléval moč z okna. Záchod byl obsazen asi šesti pasažéry, pár odvážlivců stálo na spojovací plošině mezi vagóny.

V Tatranské Lomnici jsme vystoupili z motoráku a chvíli obdivovali sluncem zalité majestátní štíty tatranské. V Javorině jsme vystupovali z autobusu za deště, který se po cestě k tábořišti změnil v souvislý liják. Cesta nám trvala pět hodin, srdnatě jsme postavili stany. Vojta někde půjčil maličké áčko, kam jsme se sotva vešli. Impregnace žádná, po každém dotyku stěny okamžitě kapka za kapkou.

Lilo a lilo, lilo celou noc. Žádné karimatky, žádné matrace. Já měl pod sebou napáskované lano, Vojta nějaké oblečení. Zatím, co jsme si cmudili na lihových kostkách vodu na čaj, vatované spacáky dychtivě sály vodu a přestávaly hřát.

Po první noci utekla polovina zájezdu do nížin. Po druhé noci (byli jsme přeci zkušení trampové) jsme zdrhli i my dva. Kluky jsme našli pod terasou v horárni, kde je hajný nechal přes noc. Společně jsme přebrodili rozvodněný potok a sestoupili do Lomnice, kde jsme našli azyl v turistické ubytovně Tatran. Ráj na zemi za 10 Kč na den. Postele, peřiny, kuchyňka na vaření a teplá voda v krytém bazénku 3 x 5 metrů.

Odtud jsme vyráželi na první moje velehorské výstupy. 31. července pod vedením Zbyňka jižním pilířem na Lomničák (asi dvě místa za IV). Skála oplácaná mokrým sněhem, ale pohorky nádherně držely. Jistili jsme přes tělo, takže nás lana za chvíli promočila, nejvíc chudáka Vojtu, který lezl uprostřed. Na vrcholové fotce u observatoře jsme sice zaliti sluncem, není však vidět, jak jsme

jektali zubama a třásli se jak osiky. Rychle dolů po řetězech a fofrem na ubytovnu, roztát v bazénku.

1. srpna vyráželi zkušené lezci (Kejlíček, Ledabyl, Štěrbá, Šťovíček) na JV stěnu Kežmaráku. Tehdy se mi ta stěna zdála gigantická. My že si dáme něco lehkého napravo od nich. Mělo to být II-III.

Samozřejmě že jsme zvolili tu nejhorší nástupovou variantu strmým žlabem, kudy se řinula voda z tajícího sněhu, zalezl jsem do kouta, kde jsem zatloukl pár skoba, a nakonec mokrý jak vodník slanil. Na slunci jsme chvíli sušili vlněné podkolenky, vylili vodu z pohorek a asi ve tři odpoledne konečně správně nastoupili. Nahoře jsme si to stříhli přes strmé zasněžené trávy, a tak nás kluci přes údolí seřvali jako sirotky. Určitě je bylo slyšet až na Skalnatým. Znáte ty cedulky „Vyhýbajte sa letným snehovým poliam“? Něco na nich je.

Všichni jsme se ve zdraví sešli na vrcholu a svorně pelášili do přívětivé ubytovny a bazénu. Třetího srpna jsme slavně vystoupili na jičínském nádraží a zapadli do bezstarostného lezeckého mumraje na Prachově a halasných sobotních pijatyk na Turistárně. Nikdo netušil, že radost nepotrvá věčně.

Blížil se mi konec prázdnin, čekal jsem na telegram ředitele školy a odjezd na chmelovou brigádu.

Pan ředitel Novotný, zvaný Lihovar, odpískal odjezd na 21. srpna. Brzo ráno se převaluji na posteli a nevěnuji pozornost nepřetržitému hukotu kdesi na obloze.

„Ty vole, vstávej, přepadli nás Rusáci,“ zvonil na mě Vojta a hned odjel na motorce do Turnova, kde se učil tiskařem. A rázem bylo všechno jinak.

Pár odvážlivců z řad studentů ekonomky a dvanáctiletky se přes tragickou novinu na nákladové nádraží dostavilo. Profesoři byli bezradní, začali být opatrní, co a jak před kým říci, pan doktor Macoun nás prohlédl, zda jsme schopni česat chmel, ale z Okresního výboru KSČ byla celá akce odvolána. S lítostí jsme se rozešli k domovům, nedostali jsme možnost zachraňovat bílé zlato a celý světově proslulý československý pivovarnický průmysl. Anduly a Antonovy v nekončící řadě zvolna pluly ku Praze, Jičínem projížděly kolony tanků a obrněnců. Rusové od Paky, Poláci od Lomnice.

Pár dní jsme se snažili „osvoboditelům“ znepríjemňovat život. Obraceli jsme na křižovatkách směrovky, vápnem psali nápisy jako „Běž domů, Ivane, čeká Tě Nataša“, „Se Svobodou za svobodu“.

24. srpna jsme se Svátou vyvěsili na Jehle velikou československou vlajku směrem do údolí. Vypůjčil ji pro nás Lochnes u nich na půdě. Při montáži jsme měli asi pět minut kapilární konečníky, když nám nad hlavami zakroužil ruský transportní vrtulník Mi8. Nejspíše se jen kochali pohledem na skalní město z ptačí perspektivy.

Na tu slavnou chmelovou brigádu jsme odjeli o týden později, asi ve třech autobusech, protože většina rodičů v té nejisté době své ratolesti nikam ne pustila. Cestou nás zastavilo sovětské komando a málem nám postavili ke zdi jednoho spolužáka, který je ze zadního okna vyfakoval. Profesoři Banýr a Hrubý to statečně a diplomaticky zažehnali. Úspěšně jsme česali, vyřváli v hospodě protiruské písničky, zkoušeli balit dívky v rozpuku, či balit cigarety. Překvapil jsem sám sebe svojí pílí, nemusel jsem nic doplácet, dokonce mi vyplatili 160 Kč mzdy.

Takže tak nějak si to po padesáti letech vybavuji, skoro jako cesta do pravěku, vidíte, mladíci.

Čížová 5. 2. 2019

Mirek Novotný

Tohle u nás lezou baby a báby – Šašek, Rekviem IXb

Chci napsat o téhle cestě, protože jsem na ni za tenhle rok nejhrdější. Většinou mají rodiče velké nároky na své děti, ale co se týče lezení a mého syna Viléma, tak je to opačně.

Tento projekt mi vymyslel on a já si zpočátku říkala: „Tohle nemohu nikdy vylézt.“ Poprvé jsem tuto cestu zkoušela vloni na jaře, na druhým a prsty mě z toho strašně bolely už po pár metrech. Tak jsem cestu ukončila pod prvním kruhem se slovy: „Tohle není cesta pro mě.“

Letošní sezónu se nám lezecky dařilo, byla jsem slušně rozlezená, a když Zdenda přišel s nápadem zkusit Rekviem, nebyla jsem proti. Zkusila jsem to na druhým, cesta mě pouštěla, malé chyty jsou mé oblíbené a já se do ní zamilovala. Poprvé mě napadlo, že bych to mohla dát v kuse a na prvním. Několik lezeckých dní jsme vždy ukončili na Šaškovi a já jsem si vždy věřila více a více.

15. 9. se narodil můj 1. vnouček Toník a já tuto cesta chtěla vylézt na jeho počest. Bylo to takové spontánní rozhodnutí po celodenním lezení. Od prvních metrů to nebylo úplně jisté lezení, ale mé odhodlání bylo veliké, a tak jsem za chvíli cvakala první kruh a mohla se trochu nadechnout před další částí. Chyty mě ovšem nepadají úplně do ruky, trochu váhám, a proto mi ve finálním kroku dojde a já letím k zemi. Když už si myslím, že se to nezastaví, tak se lano napne a já začnu směřovat doprav na Zdendu. Ten s pádem možná trochu počítal, a tak se cvakl ke stromu, přesto se trochu lekl a nepovolil mi, proto jsem šla nohama proti stěně. Byl z toho sedmimetrový pád a mírně odražené paty. Dobře to dopadlo, k autu jsem došla a můj morál naštěstí neutrpěl.

O týden později jsme se rozlézali na Krakonošovi a vzhledem k tomu, že nerada věci odkládám, tak jsem se odhodlala k dalšímu ostrému pokusu v Rekviem. Byl krásný podzimní den, ve skalách se hodně lezlo. Vlašín lezl se synem na Sluneční. Povzbuzovali jsme Jendu Haspru na Velkém zbrojnošovi. Chára následně ocenil jeho odvahu. Teď je řada na mně. Už mám svůj program cesty, to je velká výhoda. Nastupuji, cesta mě pouští a cítím se dobře. Cvakám první kruh a cítím úlevu, už to nebude na zem, to víme z minula. Nad prvním kruhem je traverz, ten zvládám, ale pak je krůček do jemné spárky téměř bez nohou, po kterém jsem před tím vypadla. Udělám i ten a držím velký chyt, cvakám druhý kruh a to nejtěžší mám za sebou. Což mi také povzbudivě hlásí kluci ze Zbrojnoše. Ale já vím, že závěr je ještě tak VIIc a můžou mě opustit síly v sokole. Bojuji a vylézám nahoru.

Nemohu tomu uvěřit. Jsem šťastná. Když za mnou dolézá Zdenda, všimnu si, že se mu u sedáku kývá pivko a to je už úplná třešnička na dortu. Zapisuji do knížky na počest narození mého prvního vnoučka Toníka.

Právě zachází slunko... Byl to krásný den. Doma oznamuji Vildovi svůj přelez a on hned odpovídá: „Mami, dobrý, a už mám pro tebe další projekt. Petra a Pavla." :-)

Velký dík Zdendovi za podporu a trpělivost a též Vildovi za vymyšlený projekt.

Iva Kotátková

Jizerský gladiátor 3000

Máte rádi výzvu a dobrodružství? Nevadí vám zima? Baví vás hrát si na "gladiátory"? Nebojíte se ostrých krystalů jizerské žuly? Znáte "hospodu u Kozy"? Řekne vám něco normální cesta na Koblížka? Hmm... ano... asi tušíte dobře! Netušíte?!? Dobrá tedy... poslouchejte!

Čtvrtek 22. 2. – Probouzím se kdesi v jihozápadním koutu Evropy. Při pohledu z okna mně máva slunce, modrá obloha je tak jasná, až musím mhouřit oči. Snídaně na balkóně mě ujišťuje o tom, že už opravdu nesním, nýbrž bdím. No jo, vždyť jo! Poslední den na španělský "hroudě"! Zítra je výročka LKP! To už si ale balím do batůžku saky paky, sedám do busu, svištím do Malagy na "ocelovýho ptáka", kterej mě vysadí v Praze... vše probíhá na jedničku! Ještě se stihnu skamarádit s "taťkou a jeho synem", když si vyberu "pub", který provozují jako poslední rozloučení se španělským pivem...

Při poslední otázce kudy na letiště nasedám nakonec k nim do auta a za pomoci googl překladače se nakonec docela i zasmějem... nechápou, jak jsem mohl vypít osm piv (mají totiž 33dcl :(). Asi si u nich ještě nikdo neobjednával piva po dvou... na letišti balím poslední zásoby "unterholz" españa, trošku na mě doléhají ty piva, takže když je ve dvě ráno na letišti klid, já přesto hopsám jako na kultuře v Maňáně... nechci spát.. chci dračit, i přesto že vím, že budu dalších několik hodin dračit, co mi budou (nebo nebudou) síly stačit! Usínám...

Pátek 23. 2. – O půl páté se budím v letištní hale... no jo... tak teda vážně vyrazím k domovu, tady už jsem si světa užil dost! Zaplatím podruhé 55E za neodbavené zavazadlo jedné (píííp) letecké společnosti a usedám do „ptáka

oceláka“. Ten mě v 10 h vysadí dost použitýho v Praze, odkud vyrazím vstříc dalšímu pokračování dobrodružství. Nostalgicky oddechnu, když projíždím Hradčanskou stanicí (to víte... vzpomínka na dívku) a pokračuju na Čerňák. To už volá vrchní hovado Adam, jak a kdy jedu na výročku, že by jel nakole někdy po 16 h. Hmm... na rodný hroudě to rozhodně není na to, abych snídal na balkóně, teploměr ukazuje tak o 15 stupňů míň, ale přesto přikyvuju!

Doma ihned rozdělávám láhev vína, kterou jsem si už nedovolil otevřít na letišti... Slunko mě pořád pálí do lící. Po umytí zjišťuju, že jsem stále stejně „zbarvenej“, že to není špína. Doléhá na mě totální únava, euforie, nadšení. Místo spánku sedám s Adamem na kolo, vyrážíme na výročku... Po cestě si vybavuju, že jsem slíbil Honzikovi účast na Jizerským člověku... Ách... vždyť jsou boulder závody v Ádru. Jsem docela ve formě ze Špáňa, budou tam jistě nějaký pohledný dívky, mejdan... hmm... inu, dám přednost utužení přátelství s Honzikiem a dobrodružství v Jizerkách. Leč škoda, že se člověk nemůže rozpůlit... nebo rozčtvrtit...

Výročka!!! Připomenutí roku od výročky, do výročky... promítání, povídání, co se dělo, nedělo a bude dít. Mám to rád! Jsem za to rád! Dobrá... když se to povede – Miluju to! :D Letošní účast byla skromnější. Ujišťujeme se s Honzikiem, že zítra opravdu jedem do Jizerek. Friendly máme, Honzik slibuje, že zajistí občerstvení, a odjíždí tak akorát včas domů... Mezi tím výročka víří vejry! Kytarový mejdan nebyl zdaleka tak divoký jako v minulosti, leč díky dravému mládí (díků vám), setkání se s Matoušem na baru jsem se přeci jen nakonec docela rozdračil!!! Docela dost! :) To už si ale balíme věci... Adam nechává svoje píchlý kolo v hospodě. Rozbíháme se KoloBěhěm (jeden běží druhý jede) směr Jičín... Laholí běžím já, střídání... u Parkhotelu malá pauzička a pokračujem... Loučíme se na náměstí u brány přesně ve 3 h ráno. S euforií ulehám, snad vydržím ty 4 h do rána.

Sobota 24. 2. – Ehm... prosím... ranní teplota -7 stupňů v Jičíně ale modrá jasná obloha... vždyť mám v „duši“ ještě španělský teploty, lezení v kraťasech, bez trička... jářku... no nic... skoro poslepu, páč mám problémy mít otevřené oči (těch necelých 7 h spánku za poslední dvě noci nejsou ideální), si zabalím všechno, co si myslím, že se mi bude, nebo nebude hodit... jen mě trošku děsí,

že nemám žádné lezečky, do kterých se vejdu pohodlně s ponožkou... no nic, ono to dopadne...

První rána přichází hned po minutě v autě, když se dozvídám, že místo lahodného grogu, na kterej jsem se těšil, budu pít na zahřátí grantsku (ajajaj). Pak se podívám na mobil. Zpráva od Barbího: Nezapomeňte si vyzvednout spárový rukavice u nás ve schránce, ve dlaních máte talisman, který z vás udělá šampijóny závodu. To mě trošku děsí, nýbrž zvědavost je větší! Bežím do schránky... po otevření jsem div neupadnul na zem! Spárový rukavice měly v dlaních láhev s etiketou Milcov (k ní se váže velký povídání, velká historie, o který by mohl být napsaný samostatný článek, proč je tak „legendární“), kterou (ve zkratce) jsem si vysloužil od tatínka (mojí bejvalý buchty – další nostalgická chvílka) za pomoc s vytopeným sklepem. Krásný korkový špunt, čirý obsah naznačoval velkou dobrotu uvnitř! V autě otvírám, čichám... degustuji... hmm... hned je mi líp a mám pocit blaha! Bárbí měl pravdu!!! Cítím se jako gladiátor! Nabíráme Ještěra – JEDÉÉÉM!!!

Před Libercem se loučíme se sluncem a krásným počasím. Je vážně hnusně! Dneska to bude hustý!!! Honzik mě utěšuje, že si vylezem třeba jen pár cest, pak že půjdem ke „Kozovi“ na „něco dobrýho“. Doplnjujeme poslední zásoby (kupuju třeba smetáček na ometání sněhu ze skály), piva, sušenky, žádný redbull ani nic supr záchrannýho, když by bylo ouvej... výjždíme do Oldřichovskýho sedla na start závodu.

Auto ukazuje teplotu -8 stupňů, přebaluju věci... je zima jak svišť... jsem zvědav, co se stane s prsty, až sáhnu na skálu!?! Cesta k prvním skalám mě tak příjemně zahřeje. Chvilu koukám na první věže (Sněhulák a Gorila), taková 4metrová blbůstka... nadechuju, vydechuju... rozdělávám Milcov. Fajn!!!

Beru spárový rukavice (dospod tenký pracovní – tuhle kombinaci za celý den nesundám – jen výjimečně o pauzách), proběhnem si krátkou mikro spáru (IV)... ta není tak zlá, ještě trojka nebo čtyřka z druhý strany... to už se sápu na Sněhuláka s lanem ovázaným za nohu (jsem přece „supr drak“ :D), abych mohl Honzika odjistit. Na slanění se tu lano taky hodí! Vylezem si ještě trojku pod slaněním. Když přijdu zpátky pro Milcov, tak leží na kameni... Je naprasklej, má

v sobě (naštěstí v horní části) díрку, což zjistím, když se napiju a poliju si decentně péřovku, která (světe div se) ihned omrzne.

Tejpujem tedy Milcova kolem dokola, dávám si pozor, aby nepřišla ani kapka nazmar, tak radši ještě upijím... přecházíme na Pic Výročí VŘSR. Tady proběhnu cestou Pochod rudých námořníků (IV), před kterou si zavážu kecky, protože v rozvázaných se nelezlo úplně dobře. Přitom zavzpomínám na ročník s Petem (když jsme vyhráli), tahle cesta byla jediná, ze který Peto spadnul (na zem samozřejmě), čemuž jsem se teda vůbec nedivil! Slaníme za strom, vymrsknem každý zvlášť krátkou cestu (Rudí komisaři). Na řadu přichází občerstvení... dávám mrkev, pivo... přichází potřeba... zjišťuju, že jsem si vzal druhý batoh, ve kterým chybí jisté propriety... to je však to poslední, co by mě trápilo... když chvíli postáváme, ihned se do nás dá zima! To nás čeká první vážnější lezení – Údolní cesta na Oldříška (V-VI) přes kruh... já blbec jsem si nenadal zpátky tenké pracovní rukavice... zima na prsty, nic necítím... brrr... postávám u madla... nechce se mi udělat krok ke kruhu. Nemáme vklíněnc, co se dá založit pod kruhem. Zaimprovizuju s freindem, ten mě podpoří, a už dobírám Honzu. Vítr nám o sobě dává dost vážně vědět! Trvá to chvíli, ale promrznu na kost! Trošku i sněží! Nazdáááár... drkotavě zdravím Honzika na vrcholu. Slezáme sokolíkem za IV.

Dole se pozdravím s Milcovem, pak radši ještě jednou, pak usoudím, že bude nejlepší si ho vzít pod nástup k Morčounovi. Tady jsem pro nás vybral Vlc (Severovýchodní stěna), zvažuju přezutí do lezeček... když v těch keckách je tak příjemně! Nic, dám pokus, uvidíme! Kruh cvakám, pak si chvíli posedím (přeci jen se nestojí úplně dobře), nakonec ale sáhnu do římsy, výšvih na vrchol, jupííí! Už tomu začínám přicházet na chuť, dokonce pociťuju teplo! Honzik to zvládá podobně jako já. Nahoře mě hecuje na cestu Přes Krystal (VIb), slaňuje se přes ní, tak zkusim závěrečnou plotnu, kde se opravu nesmí spadnout, jinak by se člověk zle rozbil! Jde to jak po másle! Dobrá! Jdem to zkusit! Kruh cvaknete z předskalí, který je špičatý. (takže se na něj pak napíchnete nebo můžete spadnout mezi něj a skálu, taky by se ale dalo s velkou dávkou štěstí přeletět). „Bohužel“ se mi daří krok od kruhu na první pokus (to se ještě spadnout může), беру to pak obloučkem zleva (to už se spadnout nesmí) doprava, do

podvrcholový plotýnky, kterou jsem si radši zkusil předem. Co předtím s lanem nahoru byla sranda, je teď mírný pekýlko! Hlava ví, že nesmí nastat chyba... kecky ví, že můžou ujet (jsou to jen kecky, žejo!), chvěju se... tajím dech... nádech... UF!

Honzikovi se ale vůbec nedaří... ale vůbec! Běduje... proklíná se, že víc netrénoval... nechápe, jak jsem to mohl vylízt v keckách... chlácholím ho... hecuju... později slabě tahám a hecuju. Pak hecuju, tahám silně. Dobrý! Máme to! Jsme hrdinové (později se dozvídám, že Ještěř s Pavlíkem lezou stejnou kombinací cest – taky ale nechápou, jak jsem to mohl vylízt v keckách) Hlavou se mi tedy honí, že spolu možná soupeříme o první místo?!

Jsme děsně rychlí! Oba to tu známe, víme, že před sebou máme relativně málo věží. Skalní Bránu sfouknem jako svíčku! Čtyrkou nahoru, trojkou dolů! Z vrcholu pozoruju jiného „závodníka“, jak se snaží zdolat cestu na Okrajovou... bez lana... padá... žije... padá znova... pije rum... padá znova... nezvedá se... nezvedá se dýl... zvedá se... kvičí! Když přijdem k Okrajový my (tady si tenkrát Pepča při neúspěšném pokusu o zdolání „týhle“ šestky zlomil zánártní kůstku – přitom to má tak sotva 4 metry), koukáme na týpka, má rozraženou hlavu a prázdnou půllitrovku rumu (ale je dobřej!)? Parták už mu hodil lano, tak aspoň nepadá na zem – zvládl to! My jdeme z údolí supr lehkou IV – každý sólo. Po zkušenostech z let minulých se vyhýbáme ošklivé šestce a ještě horší čtyřce. Volíme pohodyndovou trojku, přitom se pověnujem „falešnému teplu“ v láhvi... mňam... Barbí je prostě sakra znalec, kamarád a hodnej kluk!!! Opět prokazujem zkušenosti, vyhýbáme se Podsvětí (zlá III, co odpovídá spíš VI), víme, že tady bysme mohli dostat zle po tlamičce, vzalo by nám to akorát nadšení! Dolní Lysá... máme čas... zkouším nějakou VII (zase v keckách), zakládám friend, sedím v něm, o metr víš by šel další... pak přehups do spáry ke kruhu, dál koutek k vrcholu. Nechce se mi to vyloženě „prazit“ odlezu tedy doprava do nějaký pětky. Ta jde jak po másle! (první cesta, co jsme neznali). Nahoře vyzjistíme od kluků, co lezou oni. Krásná dlouhá docela poctivá pětka. Začátek koutkem se spárou, pak traverz, spárou k vrcholu... pecka! Zima jako by neexistovala, jen teplo, radost...

Pak přichází Koblížek! Supr pecka v podobě Normální cesty za III! Stojí se nato však „fronta“, nikomu se ale nedaří, tak nás kluci pouštějí... mně se daří první pokus, takže si dál udržuju 100% statistiku! To je zase reklama!:D Honzik nic... po pár minutách vzdává... dáváme pauzu, páč se blíží vrchol dne! (Mezitím během dne zamrzá už všechno pítí (i pivo), jediný, co lze pít, je „tvrdej chlast“.) První z nich je Borová věž! Vedou tady dvě krásné spáry, jedna za VIb s kruhem (Šikmý zářez), druhá Šikmá spára bez kruhu za V! Cesty mají poctivých 15 metrů... každou z nich jsme už jednou lezli, ale nikdy jsme nelezli obě dohromady! Milcov s panem „Grantem“ nám dodávají potřebnou energii! První volíme lehčí bez kruhu. Díky velké šířce spáry lze založit „pouze“ jeden friend (asi do půlky), páč nějaký velký hovada s sebou nemáme...

Posilněn vším možným i nemožným se nadechuju k poslednímu zápolení... Honzík už taky pomaličku kvíčí, že u „U Kozy“ by se body sbírali líp. Já poprvé za ten den sundávám péřovku (do té doby nepředstavitelná věc – ale už si říkám, že toho vydržela dost, a tahle širočina by pro ni byl opravdu velký oříšek!). Fajnes! Ještě správné navázání, přeci jen už vládne dost veselá nálada. JEDEM!!! Kupodivu je to snadnější a veselejší, než jsem si myslel... dvě velké pecky usnadňují cestu vzhůru, když se o každou vzepřu rukama, nemusím se tudíž tolik hlomejzdat spárou. Po chvílce si nahoře pískám radost! Teplo, pocit blaha, síly... ty vogys! Říkám si... no, chlácholím se, že ze mě nebude zase taková sračka... že to zimní lezení by mě docela šlo...

Honzik už si tolik nevejská... ale nakonec to přelege vcelku rychle ani nestihnu moc vychladnout. Slaňujem za strom rovnou k věcem. Pouštíme můj přenosný reprák... vládne naprostá euforie! „Honziku, přichází vrchol dne!“ Poslední pauzička... užívám (nevím, jak Honzik) si totálně slastný pocit gladiátorství!!! Nic mě nemůže zastavit! Hurá do VIb, než se probudím z tohoto opojení! Říkám... „Hele, vylezu to na tři písničky!“ Začátek trošku riskantně přelegu, když se „odhodlám“ (ani moc nemusím – Milcov mě docela nadnáší) k lehkému dynamickému kroku. Krátký traverz na začátek koutu se spárou. Zakládám frienda, pak ho ještě upravuju pro absolutní pocit jistoty (co kdyby kecky ujeli). Cvak... kruh... nechápu, kde se to ve mně bere! Zruš!

Mezitím dvojice závodníků, co zažila incident na Okrajové, prožívá „krizi“ číslo dva. To když jeden sedí nahoře (ten s rozraženou hlavou – neuvěřitelně se zmátořil!) a druhý se bezmocně houpe v laně... Jsou ke slyšení různá slova... až si říkám, že tohle do kamarádství na laně nepatří (na druhou stranu dnes jsou opravdu výjimečné podmínky, chápu tedy rozhořčení druholezce). Nakonec dopadli tak, že spolu do cíle závodu nedošli...

Honzik mezí tím bojuje jak tygr! Sedí v laně, běduje, že takhle už by to tedy nešlo... já ho hecuju! Dobírám, jak jen můžu (je to horší než samotný lezení), nakonec si vítězoslavně podáváme ruce po boji nás obou! Honzík říká, že se v týhle cestě cítil jako vopice na gumě. Chlácholím ho, že jsme to zvládli na jedničku!!! Taky že zvládli!!! V tom přichází Ještěr, vypíná nám můj reprák. Tvrdí něco o Pražákách... já ale vím, že tohle mě dost vyhecovalo! Totálně ty tři písničky splnily účel! Kluci se jdou poprat s poslední výzvou! Malá Frýdlanstská věž – Boulder spára za Vlc! Fandíme! Já si užívám pocit nesmrtelnosti! Už nám to pro dnešek stačilo! Nastupuje Ještěr! Převís na začátku zvládá jak prd! Místo, kde by šel friend, přelezá, začíná hekat... ve výlezu do položeného váhá... řítí se k zemi. Nastupuje Pavlik! Ten nedosáhne ani Ještěrova místa, taky končí v listí pod nástupem! Já si nakonec říkám, že mně to ještě nestačilo. Jdu to taky zkusit! Totálně vycuclej pádám jako Pavlik. Ještěr pak bojuje jako tygr! S nejvyšším nasazením „přeheká“ inkriminovanou pasáž, založí frienda ve výlezu - já sá blahem z dosaženého vrcholu! Já to nevzdávám, ještě pokus... dolezu do místa, kde se spára začíná pomalu pokládat (tam ale končí „žába“). Hekám... kvičím... ale ani „tygří mód“ nepomáhá! Zdravím tedy podruhé listí u nástupu. Pavlik s pár odsedy cestu přelege! (Kluci jsou jediní ze závodního pole, co získali tenhle cenný skalp!)

Tohle nás „nakopne“ (spíš dokopne) k tomu se ještě vyhecovat do poslední trojky. Už se nechce... já jsem na tom teď asi hůř než Honzík (přesto je to tuším můj nápad). Tolik únavy v pracičkách nemívám ani po... no... po ničem!! Hurá! Poslední vrchol! Dolů pekelně těžkou jedničkou, kde nás zachraňuje smyčka, kterou můžem obhodit strom. Kluci pak jdou ještě na Koblížek, ale už taky melou z posledního! Brzy zjišťují, že jsou pokusy marný... ani jeden, ani bobek! Já „demonstrativně“ ukazuju, jak na to... nakonec

pomůžem lehce Honzikovi. Ten pak neví, jak dolů, tak mu pomáhám. Cesta ze skal je veselá... veselá je hodně slabý slovo!!! Smějem se, povídáme si, jak jsme si to užili! Dopijíme, co se dá... šťoucháme do sebe... mně se největší úraz děje u vstupu do hospody. To když mě Ještěr dá ukázkovou snožku (já si začal! :D), mrsknou tam sebou jako pytel hoven! Narazím si koleno, dlaň, udělám si díru do kalhot, na nohy se mi nechce., tak mě musí zvednout. Au Au Au... Ještěr se mi omlouvá... Pohodynda! Budu dobrej!

V hospodě už se zásadně hlásí o slovo „strejda“ Milcov (zbyl z něj jeden nebo dva centimetry), objednáváme si jídlo. Než ho donesou, sepíšem náš seznam výstupů! Dalo nám to na 21 cest (což by mě ráno u auta ani ve snu nenapadlo!!!), některý docela vážný! Jsme totálně užití! Dvojitá dávka smažáku je to poslední, na co si vzpomínám... pak mě budí, když pořadatelé „závodu“ hlásí konec kulturní části, tudíž přichází na řadu odevzdání toho, co jsme vylezli a vypili! Kouknu doleva – spící Honzik, napravo spící Ještěr s Pavlíkem... Honziku listina?! Podá mně ji a spí dál! Předám ji pořadatelům... spát na „supermana“ mě už nebaví, tak se přemísťuji jinam. Pak mě tlačí bok... budím se... hustý! Ještěr je taky vzhůru! Nějací kluci hrají na kytraru, nemám ponětí o čase... dávám si kofolu, pak další (ta druhá mě vážně neudělá dobře!). Bojuju s žábama v břiše. Kroutím se jak had – pomáhá to! Jéééé, můj spacák! Někdo hodnej mně ho donesl z auta! Karimatku už ne, tak se přesouvám na polstrovanou matraci za roh (naštěstí je prázdná!)

25. 2. neděle – Au... Au... Auuu... ty kráso... moje tělo! Po hlubokém nádechu zjišťuju, že mám namožený všechny mezižeberní svaly. Bolí mě ramena... břišáky... nejhorší je koleno! Co to bylo?!? Jo vlastně! Jizerský člověk!!! Víte co? Skončili jsme na 2. místě! Pět bodů nám chybělo na první místo! :((Což jsme stejně nečekali – takže jsem rád!) Vítězové měli ze skal 54 bodů – my 82... Vypili pak v hospodě dohromady 19 magických ok!!! My jedno... překpavivě byla naše slabší část ta kulturní. Bylo to ale hodně vyrovnaný! Ještěr s Pavlíkem skončili na 4. místě jen o pár (tuším o deset) bodů za námi!!! Hustý!!! Vylezu ven, ihned se do mě dá zima (je -10 stupňů), nechápu, jak jsme v tom mohli včera lízt! Mám dost! Povíme si s ostatními, jaký závod (a večer) měli oni... zasmějem se... rozloučíme se...

Mám velký problém se bezbolestně dostat do péřovky! AuAuAu! Milcov ze mě udělal velkého šampijóna a gladiátora!!! Jedem dom... i přes bolest všeho mám stále tygro-gladiatoří mód!!! Baterky mám dobitý na dlouho dopředu! Pocit, že mě nikdo a nic nezastaví, jedu umocnit ještě ten den odpoledne na Nebák! Namrznul tam parádní led na bruslení... je to pecka! Ať žije Nesmrtelnost! Škoda, že nic netrvá věčně...

Vítek Lachtan ml.

Bělovodská dolina 2018

Všechny horolezecké chaty v Tatrách jsme již navštívili, takže přišel čas navštívit také jediné horolezecké tábořiště, které se nachází v Bělovodské dolině. Protože jsem nechtěl při táboření riskovat případné zimní počasí, zvolil jsem termín 18. až 26. 8. 2018

Přihlásilo se celkem 9 členů oddílu, z toho 4 nováčci, z čehož jsem měl obzvláště radost. Operovali jsme ve dvou skupinách – Petr Mikan dorazil se svými dvěma spolulezci o den dříve autem a také samostatně lezli. Ostatní jsme cestovali klasicky vlakem. Protože jsme byli vybaveni na týdenní kempování bez podpory, byli jsme nabalení jako na expedici. Také se projevil inovativní přístup nováčků, kteří se nezalekli desetikilometrové vzdálenosti od autobusu na tábořiště a přibalili si rovnou 50litrový sud piva.

V neděli ráno jsme v Popradu dokoupili zásoby, autobusem jsme před polednem dorazili do Lysé Polany a po posilnění v kiosku jsme vyrazili. Postupně jsme vyladřovali techniku na přemísťování našich nákladů až k dokonalosti, cesta se však plynule zhoršovala a síly ubývaly, takže došlo i na zakládání depozitů podél cesty. K večeru jsme šťastně i se všemi svými zavazadly spočinuli na tábořišti. Stan Mikanovy skupiny na tábořišti byl, chlapci jej však nechali prázdný a užívali si teplé noci na Přední Pusté stráži.

V pondělí jsme vyrazili na Malého Mlynáře. Vzhledem k tomu, že jsem na něj lezl někdy před 30 lety, nebyl jsem si jistý, kde se uhýbá z hlavní cesty. Uhnuli jsme dříve, takže jsme trochu bloudili. Za odměnu jsme se pohybovali

opravdu obdivuhodnou přírodou. Po vyřešení několika orientačních hádanek jsme pod Mlynáře úspěšně dorazili, ale až po poledni, takže jsme pro výstup zvolili Cestu pod východní stěnou. I tak jsme si slušně zalezli a dosáhli jsme vrcholu. Sestup přes Žabí dolinu Bělovodskou proběhl již bez problémů. Navíc jsme si i trochu zahoubařili.

V úterý jsme zvolili za cíl Galerii Ganku. Jenda Haspra dostal přiděleného Vaška Karáska a prostoupili Puškášův pilíř. Já společně s Danem Bukovským a Karel Najman s Vojtou Markem jsme stoupali klasickou cestou. Na hraně Galerie, u začátku sestupu na Pustou lávku, jsme se po úspěšném výstupu setkali. Podle předpovědi trochu zapršelo a ponořili jsme se do docela husté mlhy, čímž se sestup stal docela dobrodružnou akcí, při které jsme naštěstí ztratili jenom polovinu mého lana, které se při stahování zaseklo. Po několikanásobném hledání cesty jsme těsně před setměním dorazili celkem vyčerpaní na tábořiště. Mikanovo družstvo šlo také Puškášův pilíř. V trojce byli trochu pomalejší a při sestupu zvolili bivak. Vysmátí dorazili na tábořiště, až když jsme druhý den ráno snídali.

Středu jsme zvolili odpočinkovou. Po vydatné snídani jsme se vydali po magistrále přes Kačací dolinu k Polskému hřebenu. Okolo Litvorového plesa jsme došli až k Zmrzlému plesu, kde jsme posvětili, pokochali se pohledem na severní stěnu Východní Vysoké a Polský hřeben a vydali jsme se zpět na základnu k našemu soudku, který kupodivu neodolal našemu náporu.

Pro čtvrtek jsme si vybrali výstup na Českou (slovenští nacionalisti si ji přejmenovali na Ťažkou) věž. Výstupovou trasu jsme si nastudovali již při nástupu na Galerii Ganku, takže jsme bez zaváhání a v pohodě prostoupili Jižním pilířem. Počasí bylo nádherné. Na vrcholu jsme se nemohli nabažít impozantního výhledu na Ganky, severní stěny Vysoké a Českého štítu a celé panorama Vysokých Tater. Česká věž je jeden z mála vrcholů Tater, z kterého se poctivě slaňuje. I sestup Spádovou dolinkou byl zajímavý. Jenda se bavil sbíráním slaňovacích smyček a dal dohromady krásnou kolekci.

Moje kolena rozhodla, že v pátek již raději nikam nepůjdou. Zbytek družstva, pod vedením Jendy, se rozhodl pro opakování výstupu na Malého

Mlynáře. Po tuhém boji bohužel opět neuspěli. Zarazily je polomy v nástupové trase. Mikanovo družstvo již odjíždělo a k naší radosti se ujali prázdného sudu. Z pátku na sobotu meteorologové předpovídali silný déšť a vítr. Připravili jsme se na nejhorší, nakonec jsme v pohodě sestoupili do Lysé Polany. Jako bonus jsme odpoledne ještě absolvovali příjemné vinobraní ve Staré Lesné.

I přesto, že jsme stoprocentně nenaplnili naše záměry, považují zájezd za úspěšný i proto, že jsme si procvičili orientaci a pohyb v nejen ideálních povětrnostních podmínkách.

Ruda

Rum Trip 2018 – Wádí Rum Jordánsko

Jak začít ... Vychutnáváme plzničku za trojcifernou částku v útulné letišťce a najednou slyšíme „... last call turkish airlines instanbull ...“, takže sprint přes letiště, ale dobrý, na palubní odbavení je ještě fronta. Skoro všichni již zde jsou, ale Tenis má špatnou zprávu, jeho parťáka Honzu už neodbavili, přepážka byla zavřená, prostě nešlo nic dělat 😞. Takže místo 8 nyní 7 kusů (podle abecedy Herman, Karel, Petr, Petr, Tenis, Tomáš, Veronika). S přestupem v Istanbulu přistáváme kolem půlnoci v Aqabě v Jordánsku, nezbytné vstupní procedury, skenování rohovek apod. a jsme před letištěm. Bohužel Tenisovi nedorazí batoh, čekáme asi dvě hodiny, než to nějak formálně zařídí, a potom jedem taxíkem do Wadi Rum, kde jsme asi v půl čtvrté ráno, ještě malá dohledávka ubytování a jdeme hned spát. S počasím tu nebývají problémy, takže ráno omrkneme místní krámky, koupíme něco k snídani a vyhlížíme do monumentálních stěn. Komunikativní Tenis zatím oběhl vesnici a půjčil si sedák a lezky. Kolem poledne vyrážíme do stěn, konkrétně jsme si vybrali asi 4délkový „Salim 5+“ na Abú Maileh, komín/kout/spára/sokol, převislý komín/kout/spára/sokol. Lezeme ve třech. Je to první lezení venku tento rok, takže klasika – nohám nevěřím a potom taky důvěra ve friendly v písku je obrovská

neznámá. Vrchol dobudeme bez větších zaváhání. Abú Maileh má jenom asi 150 metrů a v porovnání s dominantou Jebel Rumu je to takový kámen dole.

Druhý den vyrážíme do mohutné stěny Jebel Rumu na cestu „Inferno 6a (6b?)“, jdeme pouze s Hermanem, Tenis si na dnešek sehnal parťáka – Jihoafričana, který je tu na dovče s přítelkyní a již tu byl několikrát lízt. Nastupujeme krátce před polednem, abychom měli časovou rezervu, tato stěna je cca od 14 hodin ve stínu. První dvě délky jsou více stěnové nebo soustavou trhlin, kudy přesně lézt není někdy úplně zřejmé, je potřeba se někde zajistit, vynechat pískoviště a obejít kamenolomy. Ve druhé délce trochu Herman zřejmě vybočí z optimální cesty a za doprovodu různých hlášek a citoslovcí úspěšně délku doleze, ale klíčové místo si posunul trochu níže, než mělo být, a měl pod ním spojenou dvojici mikrovklíněnců. Další dvě délky vedou nádherným celkem zajistitelným sokolem. Konec cesty je asi ve třetině stěny, dále už je to jiná cesta, hákovačka.

Třetí den jdeme opět i s Tenisem do cesty „Black magic 5+“. Cesta je různorodá, trochu ukloněná. Když je stěna, tak jsou možnosti jištění docela mizivé. Před vrcholem na mě vychází délka břichatým koutem, nezdá se to, ale všechno je nějaké oblé a plytké a osolené, mám vymotanou dvacítku a před sebou vidím nekonečný jemný oblý sokol, kde nevidím možnost dobrého zajištění, konzultuju nákres a v našem nákresu uhýbá cesta doleva do rajbasů, jsem v obrovské plotně. Dávám mikrofrienda do tříprstové tlamičky, ale až potom, co ji nadlezu, protože bez ní mi to nejde, potom ještě jeden malý vklíněnc, trošku to zlehkne, a tak si dodám odvahy a lezu dál, jištění pod nohama ani nevidím, je kdesi hluboko v dáli ... konečně vidím štand, nádherná délka, 55 vymotaných metrů na hranici mého morálu 😊. Při slanění potkáváme trojici Němců, mají jiný nákres, který vede tím plytkým sokolem, Mathias to pomaličku po koustíčku vybojuje, ale vypadá to, že při tom ztratil nějak řeč a dech, rozdýchává to velmi pomalu ...

Den čtvrtý, dopřejeme si restday, vyrážíme si prohlédnout slavnou Petru. Stojí to za ty prachy! Co víc k tomu říct.

Pátý den vyrážíme na (foto)legendární „Beauty 6a“. Hledání cesty k nástupu v obrovském skalním labyrintu nás trochu zdrží. Impozantní

třicetimetrový sokol v první délce vychází na mne. Zpočátku je lehce ukloněný, je ostrý, prostě bere, v půlce odpočinkové místo s nohama, potom se to lehce v druhé půlce zakloní a klíčový je výlez doleva na polici. Jde to perfektně zajistit, takže s tím nemám problém :-D. Dále se pokračuje různě spárami a zářezy. V předposlední délce je morálový klíč celé cesty – 25m šířičina s ostrou hranou (5+), která se leze na sokola. Tenis to s námi myslel velmi dobře a sehnal nám opravdu! velké friendly BD 5.5 a 5, jsem za to moc rád a teď mi vůbec nevadí, že se s nimi táhneme. Není to nikterak těžké ani záludné, nejtěžší je do toho nastoupit a v cca čtyřech metrech jde dát BD 5.5, který se postupně posouvá a potom jde už pětka a dál 3.5. Na vrchol Jebel um Ejil je to potom ještě asi 100 metrů popolézání různými koutky, komínky a rajbásky už bez lana.

Pátý a šestý den se domlouváme, že si společně všichni najmeme džíp a pojedeme do cca 15 km vzdáleného Barrah canyonu. Ráno v sedm nasedáme všichni na korbu a místní beduinský řidič nás doveze do jiného světa. Objíždíme dokola Nasrani Towers, obrovské 400m kolmé pískovcové hory, očima hledáme známou cestu „La Guerre Sainte (Džihád) 7b“ od Arnauda Petita, Tomáš s Veronikou v dalších dnech cestu zkusí a stihnou vylézt asi do půlky, jejich komentáře jsou samé superlativy, stěna, kolmý, chytovatý ... nýty. Jsme na místě, ještě než řidič odjede, tak nám řekne, kde je nejbližší mobilní signál a že máme být za dva dny na tomto místě. Barrah canyon je takové velké náměstí asi km na km obklopené jak jinak než pískovcovými horami. Dáme věci pod převis a již vyhlížíme nějaké lezení. Bude to „Storm 6a“. Trošku v cestě bloudíme, někde nejsou zřetelné štandy a je potřeba to nějak vyrobit. Rovněž nesedí počet a perspektiva délek s průvodcem. Herman tahá poslední délku, má všechno vymotaný a říká, ať posunem štand, že potřebuje ještě 30 metrů, protože nebylo kde rozumně zašandovat. Dolézá nezajistitelným třicetimetrovým traverzem ke štandu, „sice jenom čtyřka“, ale zde je úplně jedno, jestli jsi na prvním nebo na druhém, prostě zapomenout na to, jestli tam jištění je nebo není, soustředit se jen a pouze na to lezení!

Druhý den v Barrah canyonu si vybíráme známý „Merlin 6a+“. Dvěšest metrová spára. Poctivá spára je asi 20 metrů v první délce, další klíčová místa jsou spíš kratší úseky přes břicha a převisy. Vychází na mě třetí délka

„sandy overhang“. Asi ve dvaceti metrech je koutový převis se spárou, nahlížím do toho a zespodu již mě kamarádi povzbuzují, ať lezu, ještě si přizaložím ... dlouhý náťah doleva za oblý proti noze, pravou rukou se opřít o hranku na backhand a šup ruku do takové širší žáby, ještě druhou hned k ní, nohy posunout nad převis a už trochu stojím, dobrý, ještě rychle jeden friend a jsem na pěkném štandu v malé jeskyňce. Kluci říkají, že to ještě není ono, že štand má být dál, jsem rád za vydýchání a jejich rady ignoruju. Když v následující délce Herman 40 vymotá, tak je jasný, že bych byl v pěkných problémech. Opět nákres a perspektiva jednotlivých délek v průvodci nesedí. Nicméně následující dvě délky jsou takové dva čtyřicetimetrové východní obelisky podél spáry, tedy nádhera.

Osmý den dáváme druhý restday, jedeme na korálovou south beach do Aqaby. Moc jsem si od toho nesliboval, ale ty plavecké brýle jsem si vzal a bylo to super, no asi tak jak to je v té televizi, korály a mezitím hejna ryb.

Devátý den opět i s Tenisem vyrážíme hned za prvních paprsků slunce na 12délkovou „Pillar of wisdom 5+ (6b)“. Cesta je na slunci, a tak ve trojici táhneme 9 litrů vody, rovněž více proviantu, protože existuje mnoho příhod s bludičnou a následným bivakem na sestupu (Hammád route). Přestože je cesta na slunci, tak kromě dvou štandů jsou zbývající ve stínu v jeskyňce nebo pod převisem. Celkem se shodujeme s popisem a jsme i docela rychlí, až tak, že jen vycvaknu lano z frienda a nechám ho tam, dojde mi to po pěti metrech, a zase se tedy vracím. Přichází orientačně obtížné místo, dolézám k Tenisovi a vidím ho ve visacím štandu z jednoho vklíněnce a jednoho frienda, radši se nadechuju jenom pomalu. Herman dává náročnou délku s přehledem a štanduje na obhozech na krachlích ve spárokomíně. V předposlední délce mi není zřejmé místo na štand, a tak nadlézám a opět podlézám, až si vytvořím rovněž visací štand na dvou friendech, ale ještě pojišťuji obhozem, jsme pěkně vysoko, expozice je úžasná. Závěrečnou délku tahá Tenis, kterému těžký rajbas (6b) nedělá problém, já když vidím Hermana přede mnou, tak to po prvním pokusu háknu. Jsme nahoře, euforie z vrcholu, nádherný rozhled do pouště. Dáváme tyčku, sbalíme lana a následuje popolézání a hledání sestupovky. Tady to ještě nebude, ale radši se tam mrkni, nacházíme první sérii slanění (erárky s

majlonkou na krachlích). Je to muž nebo bludný muž? Sestupový labyrint je neskutečný. Další slanění do kaňonu, za chvíli již máme úsměvy na tvářích, protože jsme na známé cestě, kterou má Tenis již projitou při svém výletu k oku alláhovu!

Desátý den. Nebudeme přece ležet ... ale mohli bysme ...? Na doporučení od Petřů jdeme s Hermanem na cestu „Goldfinger 5+“. Klíčová délka je prstová spárka. Potom trochu bloudivá stěnová délka a jsme na – nemůžu napsat vrcholu, konec této cesty je asi ve čtvrtině stěny Jebel Rumu.

Večer nás taxík odveze zpět na letiště do Aquaby. A my již bez komplikací opět přes Istanbul letíme do Prahy.

A co na závěr? Tenisovi batoh dorazil asi po čtyřech dnech, takže jsme jeho proviant ještě užili, snad mu turkisch dali i nějaké bolestné. Wádí Rum – je to dobrodružství, srdcová záležitost. Poušť je nádherná, ale tvrdá! Místní beduini jsou pohodoví, vědí, že je turisté živí, kdyby tu nebyli turisté, nic tu není. Skála (pískovec) zde není tolik členitý, žádné dírky, jak to známe na Prachově, je to spíš takové horské, tedy zářezy, spáry, kouty, komíny a občas krachle. Občas překvapivě pevné, občas pískoviště. A jistě to je opravdu horské, na pár nýtů jsme narazili, ale byla to spíš výjimka, jinak friendly, hodiny, obhozy. Klasa asi sedí. A jestli bych jel znovu? Trochu ještě potrénuju a pak to rozmyslím ... 😊

Dalo by se toho napsat mnohem více, všichni jsme byli spokojení.

A na úplný závěr jedna otázka ... Jaké je optimální množství materiálu do takových cest? Odpověď ale neznám, škoda, že nelze udělat hlasovačku 😊, určitě bych se nad výsledkem pozasmál!

Karel

Přelez Eigeru aneb Když se čeká na podmínku

9. 9.–13. 9. 2018

Blížil se konec léta a Štěpán začal upomínat, abychom definovali termín další horolezecké akce. Shodli jsme se na druhém týdnu v září, neboť před tím je túráč a já pak měl velkou rodinnou akci. Zbývalo jediné, určit kam vyrazit? Po loňské relaxaci v Arcu byla v plánu zase nějaká větší akce. Na seznamu projektů již delší dobu figuroval Eiger v Bernských Alpách. V plánu byl od r. 2012, když jsme se začali zajímat, jak se na něj dá dostat jinak než severní stěnou, která není vyhrazena běžným smrtelníkům. Jedinou volbou se tak jevila cesta hřebenem Mittellegi označovaná za jednu z nejhezčích hřebenovek v Alpách. Pro Eiger jsme se rozhodli čtyři – kromě mě ještě Štěpán, Lukáš a Ajdy, tedy ideálně 2 dvojky. Cesta je však lezitelná pouze za dobrých podmínek. Před odjezdem jsme bedlivě sledovali počasí, kdy právě ideální okno vycházelo z kraje plánovaného týdne. Po telefonické masáži, kdy jsem všechny masíroval, že je třeba vyrazit co nejdříve, jsem nakonec zůstal právě já ten kretén, co zdržuje. Hned v neděli ráno po oslavě kdesi na Moravě jsem násilím "narval" rodinu do auta a upaloval do Jičína pro zbytek výpravy. Cestou jsem sbalil cajky, naložil Lukáše a v domluvených 15:00 už vytruboval u Štěpána. Ještě s Ajdym jsme rovnou sypali směr Grindelwald. Cestou jsme přemýšleli, jak aspoň nasimulovat nutnou aklimatizaci, a tak Lukáš vygooglil možnost přespání v sedle Susten Pass, kam jsme dorazili po půlnoci. Spánek ve 2224 m n. m. je lepší než "drátem do oka".

V pondělí ráno po pěkném bivaku jsme pokračovali nádhernými serpentinami do Grindelwald Grundu. V místní centrále horských vůdců vyzvedáváme kód od chaty Ostegg, nad kterou začíná hřeben Hörnly (Osteg), tedy nejvýchodnější bod celé hřebenovky. Auto necháváme na parkovišti v Grundu a zubačkou vyrážíme do výšky 1616 m n. m. do stanice Alpiglen. Odtud začíná pěkný 3hodinový track pod severní stěnou Eigeru zakončený ferátkou. Kolem čtvrté jsme na chatě Ostegg ve výšce 2317 m n. m. Dorážejí další dvojky, většinou švýcarští vůdci s klientama. Kvůli ideální podmínce (azuro, bezvětří) je chata

plná (7 dvojek + jeden "solo" šílenec z Německa). Od guidů dostáváme nařizeno jít si prohlídnout nástup a ráno vyrazit přesně v 6:15. Vzhledem k tomu, co jsme čekali, jsme raději stáhli zadek a poslechli. Večeříme delikatesy od Adventure Menu. Všechny varianty nemají chybu. Díky, Terezko! Noční pohled na Grindelwald z výšky 1300 m je ohromující.

Startujeme v úterý v 6:15 ještě za tmy. Prvních 200 m sutí jsme natrénovali ještě včera. Problém nastal o dalších 200 m výš, kdy jsme ztratili cestu a vlezli do ploten, odkud jsme taktak vypadli za pomoci šnůry, kterou nám hodil Ajdy. Tato "zkratka" nás stála cca půl hodiny. Pak už se striktně držíme cesty a dostáváme se na hřeben Hörnli. Pěkné trojkové lezení téměř bez jištění. Prolézáme malým tunelem a ocitáme se u zářezu. U nástupu začínají 2 lanové délky stupeň V, což už je jiný kafe. Začíná Štěpán, má na Prachově natrénováno. Nadává, ale podařilo se mu přelézt převis a pak traverznout do kouta a maže dál spárou nahoru (s báglem a pohorách pěkný výkon). Dohnal nás další guide, a tak šetříme síly a s Lukášem využíváme nabídku protažení lana prvním štandem. "Odjištěn" už mířím do spáry. Cestou jsem zachytil sedákem o skobu, urval poutko a tak pár kousků cajků cinká jižní stěnou kdesi do údolí, no nic, něco ještě zbývá (kýbl je v pr....). Dvě lanové dýlky dokončujeme s Lukášem na střídačku, na konci musí dolů batohy. Tahle sranda nás stála hodinu, silovej trojboj, tepovka roste. Jsme zase ve čtyřech a jde se dál, pěkný lezení stupeň IV. Od kóty 3050 m n. m. měla být podle Webreportu pohoda, ale Štěpán kalibruje 3080 m n. m a před námi je další hrot, který nejde oblízt. Něco je špatně. Musíme přes hrot. Naštěstí je tam štand, a tak jdeme dobře, špatnej je report, a tak není dobrý všemu na síti věřit. Vidíme chatu Mittellegi náš dnešní cíl. Odtud se hřeben rozšiřuje a už bez jištění dolézáme na chatu kóta 3355 m n. m. V cca 16:00 po 9,5 h intenzivního lezení. Azuro trvá, chata opět plná. Přidávají se další dvojky, které dorazily ze stanice Eismeer. Výtečná večeře. Severní stěna pod námi. Jsme vyštavení, jde se spát, dostávám křeče snad do všeho, ruce na hadry. Zbylá část hřebene má dle různých zdrojů trvat 3 až 6 h na vrchol + 6 až 8 h sestup = deprese. Večer je vždy horší než ráno – jediné pozitivum, aspoň to zkusíme.

Ve středu ráno startujeme poslední v 6:30 opět dle rozpisu hlavního guida (místní mají přednost). Aklimatizace byla dobrá, hlava nebolí, jinak ale vše, rozhýbal jsem to. Lukáš se necítí, má něco s rukou, a tak se po startu rozhodl pro obrat a slezení ke stanici Eismeer. Dvě malý děti, není co řešit. Jdeme ve třech s jedním lanem, Lukášův kýbl a HMS navíc je spása, díky, Lukáši! Jedna dlouhá kurva ven z batohu se taky hodí (do prvního průseru). Lezeme výšvih (grose Turm), parádní expozice, cink a další expreska "mi" míří do severní stěny. Tentokrát Štěpánova, no, nač to říkat zrovna teď? Kóta 3850 m n. m., parádní expozice, azuro, jako v letadle. Vrcholový hřebínek, mačky, navazujeme se a vykračujeme jak čápi na procházce. Všichni guidové už zdrhli, ale paráda, klid, vrchol 11:30. Svačinka na vrcholu do 12:00, polední pauza, chybí jen lehátko. Jdeme dolů jihozápadním hřebenem do sedla severní Eigerjoch 3605 m n. m. Po 100 m pohodového sestupu první slaňák, pak pěkných cca 7 lanových délek slanění až do sedla. Ctíme metodiku, krása, stále sluníčko, ale začínají první mraky. V sedle jsme ve 14:30. Pokračujeme dál po hřebeni směr Mnich. Přelézáme další věže, už je to úmorný, ale čas běží, nic se nedá oje.... Vše s jištěním. Šílenec Ajdy občas ne, ale "pathfinder" šetří čas na svůj úkor. Poslední velký hrot není zadarmo, Ajdy se Štěpánem slanili do průrvy, ale jsme blbě. Musí se vrátit, cesta vede přelezem vrchem, pěkně jsem v průrvě vymrzl. Přelezeno a jsme na vrcholu posledního výšvihu. Nádherný výhled na Berniny - Finsteraarhorn, Mnich před námi, ledovce ... Teď už jen pohodlně slézáme na sněhový hřebínek do sedla Südliches Eigerjoch ve výšce 3747 m n. m. Navazujeme se a pokračujeme přes ledovec kolem Mnicha až do sedla Mönchsloch na chatu Mönchslochhütte ve výšce 3657 m n. m. Zde na nás čeká Lukáš. Ten se pokusil ještě o Mnicha, ale vrcholový hřebínek byl bez jištění riskantní krok, a tak si vrchol aspoň zblízka vyfotil. Dorážíme v 17:30 po 11 h ve skále. Lukáš zamluvil ubytko, a tak si přidáváme ještě polopenzi, dobrota, slavnostní točený pivo a panáček, kterej jsem zaspal. Zcela KO se odebírá na lože, usnul bych i na ostnatým asfaltu. V noci začalo pršet.

Ve čtvrtek ráno Top of Europe, prohlídka observatoře Sphinx a pak zubačkou dolů do Grundu a ve 12:00 odjezd směr Jičín. Díky, pane Eiger! 6 let jsme čekali na podmínku a konečně to klaplo, téměř podle plánu. Chyběl jen ten Mnich a Jungfrau, který jsme tam teoreticky zařadili, ale mně to rozhodně nevádí! Protože "nízké cíle, malý výkon!"

Hoře zdar

Jarda

Leonidio

Po skialpovém výstupu na Jěštěd jsem se v hostinci potkal s Jardou Kutilem. Povídáme, jak jde život, a Jarda, že jezdí v dubnu někam za teplem na lezení a já, že bych jel rád s nimi.

V březnu mně Jarda volá, když jsem na lyžích v Obřím dole, ať mu řeknu číslo pasu a že 20. dubna letíme. Tak jo.

Neměl jsem moc času se o to zajímat a teprve týden před odletem jsem se dověděl, že jedeme na Apeninský poloostrov do Leonidia, které je někde na pobřeží, východně od Sparty.

20. 4. vstávám v 03:30, jedu do Jablonce, přeseďám do dodávky a pokračujeme do Berlína, letadlo do Atén, půjčení auta a asi 230 km do malé rybářské zátoky Sampatiki, která leží od Leonidia asi 10 km. V 23 hodin jsme v cíli. Vedoucí restaurace nás vítá a hned dostáváme pohoštění na přivítanou.

A pak si již užíváme každodenní krásné počasí, lezení a návštěvy restaurací a k tomu občasně koupání. Navštívili jsme celkem 9 sektorů, od malých až po sektory se čtyřiceti cestami. Obtížnost rovnoměrně rozložená od obtížnosti 5 a výše. Zdaleka jsme všechny sektory nenavštívili a dá se předpokládat, že ještě hodně sektorů v krátké budoucnosti přibude. Nejvíce mne uchvátily 40 m dlouhé cesty v sektoru Hospital a Red Rock.

Moc si přeji se do této oblasti vrátit a myslím, že se to povede.

Ruda

Grimsel – Žulová pohádka ve Švýcarsku

Po výletu do Jordánska jsme se s Tenisem domluvili ještě na další akci. Přesná oblast nebyla, jediné, co bylo jasné, byl termín kalendářní a potom termín „žula“. Tenis toho má již hodně projetému a má v hledáčku hlavně vícedélky a mixy v Chamonix. Já jsem byl zase pro nějakou oblast, kde by se po sněhu šlo maximálně k nástupu a v cestách by byly aspoň na štandech ty lesklý očka. Tenis navrhnul rozlezení v Grimselu a potom podle toho, jak to půjde a jaký bude počasí třeba ještě něco v Chamonix.

Grimsel je údolí ve Švýcarsku, kousek nad Interlakenem, zakončené sedlem Grimselpass. Po obou stranách údolí (i v některých bočních) jsou až 500m stěny, většinou rajbasy, občas proložené kolmými docela členitými pasážemi. Existuje na to průvodce (Schweizer Plaisir West). Cesty mají různé úrovně zajištění (alpin (nic), so so (štandy a 1-3 nýty na délku), gut, gut+, super (dojištění není třeba)). Píše se, že údolí Grimsel je nočník Evropy, no prostě nejvíce srážek. To jsme poznali hned po příjezdu. První den jsme šli na výlet a pak jsme se další den sušili. Počasí se potom umoudřilo, a tak jsme vyrazili do stěn.

Třetí den ráno ještě pršelo, ale poměrně brzo přestalo, a tak jsme si vybrali stěnu na slunci „Bügeleisen 5c+“ (gut) 5SL (saillange lanová délka). Rajbasy rajbasy rajbasy ☺. Moje takové první setkání s tímto typem lezení. Ještě jsme ten den vylezli vedle „Bresil 6b“ (gut) 5SL od bratrů Rémy. No srovnával jsem se pomalu a těžko s těma rajbama, 6a a vejš jsem nebyl schopnej na prvním dát. Zajištění gut zde znamenalo konstantní vzdálenost 4m mezi nýty, při stále stejné obtížnosti.

Den čtvrtý a cesta „Fair hands Line 6a“ (so so) 10SL. Lezení už bylo zajímavější, nebyly to samé rajby, občas kolmé celkem členité pasáže. Zajímavý sestup podél pozemní lanové dráhy.

Den pátý oblast Grimselsee – Eldorádo, cesta „Motörhead 6a+“ (so so) 14SL 500 m od bratrů Rémy. V průvodci se píše, že kdo velmi dobře nerozeznává velikosti friendů a neumí je dobře zakládat, tak je zbytečné, aby vůbec vážil dvouhodinový nástup :-D. V roce 1981 tuto 500m žulovou stěnu objevili bratři Y. a C. Rémy, stěna je uchvátila a hned první den udělali

prvovýstup „Motörhead“, postupně tuto oblast cestami zahustili. Kolem roku 2000 většinu cest sanovali, ale v podstatě jen nové nýty za staré, takže psychická obtížnost zůstala. Žula je zde hladká, když jsou spáry, tak se zakládá, když jsou rajby, tak jsou nýty v úctyhodných vzdálenostech a někdy bohužel tak, že se lze rozbít. Cesta to je ale nádherná. Lezli jsme na střídačku. Potom mi v jedné délce došel nad druhým nýtem (po 30 m) morál a oblého sokola dolezl Tenis. Byli jsme docela rychlí. Včetně sestupu a návratu jsme měli ještě rezervu. Hodí se i velké friendly do jedné délky, ale ty jsme netáhli.

Šestý den restday, koupačka v jezeře.

Sedmý den, „Sagittarius 6b“ (super) 13SL 450 m. Zase ty rajbasy, ale také kolmý a spáry, ode všeho něco. Ne snad klasika, ale asi často lezená cesta a (super) zajištění.

Osmý den, „Loris Boxenstop 5c+“ (gut) 12SL 400 m. Toto už není žula, ale nějaká rula. Skála nebyla tutově kompaktní, ale ještě to šlo. Dozaložit nešlo nic. Stěna a lehčí rajby.

Tak to je konec pohádky 😊, víc jsme toho nestihli. Další informace lze dohledat na horyinfo.cz nebo jinde na netu.

Eldorado je moc pěkné a moc se mi to líbilo i přes skromné množství stříbrňáků.

Karel

Monte Rosa - aka čtyřšestpadina

V sobotu (23. 6. 2018) natrénovat pohyb ve vyšší nadmořské výšce, a to po ose Šukovi – Baťák – Starej, abychom v neděli mohli dát finální předodjezdový meeting u Booči a před 21:00 vyjet.

A jedu jedu jedu, pomalu šlapu plyn, po škváře honím stín, a jedu jedu jedu. Možná jste právě poznali, jaké CD nám k jízdě hrálo. Možná ne.

K Furkatunelu přijíždíme před otvíračkou, tak to bereme kolem serpentínama, stejně jsme za něj nechtěli platit. V 9:00 příjezd do Tasche. Dále vláčkem do Zermattu a odtud pěšmo směr Monte Rosa hutte (MRH), nejdříve se mírně přiblížíme za 11 franků na kopec Furi a odtud již po svých. Přes Riffelberg a Rotenboden se dostáváme k ledovci, kde potkáme Američana Lipovskyho s českými předky, tak se mu pokusíme přeložit jeho příjmení. Po ledovci jdeme navázaní a bez maček. Vlci začínají výt, Slunce pálí. Dále jdeme suťoviskem, až se dostaneme k MRH (2891 m n. m.) k šesté večerní, v nohách 1500 výškových metrů.

Jsme zde mimo sezónu, tedy je otevřena jen místnost pro lezce/turisty. Kromě nás je zde již jednozubý tygr se synem. Syn vypadá, že byl vyndán od počítače.

My si vaříme na bombách, táta tygr rozdupává palety a chystá se dělat oheň, dokonce vymontoval kus kovového chodníčku, aby si udělal rošt. Ve 21:00 jdeme spát, vstávačka naplánována na 2:00. (spacáky/karimatky byly zbytečné, jsou zde matrace a deky).

Tedy vstávačka, kaše musliová a jízda. Nejdříve po tyčích, občas hledáme, na splazu tyče končí, tak se navazujeme, mačky sedí. GPS se rozchází s turistickou trasou na mapě, volíme tu turistickou (zřejmě chyba).

Ledovec všude kolem, občas jemně zaškvíká. Trhliny viditelné, bezpečně obcházíme. Cesta vede poli mezi seraky, dále volíme strmější cestu, nutno použít cepín. Rozednívá se, za námi hřeben v čele s Matterhornem, který se vybarvuje přes růžovou do denní. Svačina, únava se projevuje. 7:00, 3600 m n. m.

Dále po rovinném poli téměř bez trhlin, poté se mírně změní ve svážek. Únava se dále projevuje, nikdo nemluví. Občas si schrupnu za chůze, Kaďas se zubí a avizuje problém, hecujem ho, pokračujem. Jindrus avizuje menší problém, nechá ho na později. Pauzičky se zintenzivňují, poleháváme. Blížíme se k sedlu ve 4000, vidíme skupinky z italské strany (i se skialpy).

Nadmořská výška je cítit, Kaďasův avizovaný problém se musí řešit. S Jindrusem dáváme střížbu na teď, první pokus nedám, tedy znova, držím se kamene, ale jelikož Jindrus myslí jen na papír, jsem poražen a fasuji Kaďase na

sestup. Na jednu stranu mě mrzí, že nezaboji o vrchol, na druhou mám už taky dost nabombíno.

Sestup si zpříjemňujem sjezdem vleže, brzdíme cepínem. Jelikož Kaďase vlastně bolí břicho, vracíme se k sestupu po nohách. Občas se z východní stěny skulí lavinka, což z bezpečné vzdálenosti pozorujeme. Na chatě jsme v poledne a jdeme spát.

Vraťme se k Bóčisovi a Jindrovi. Ti pokračovali za dobytím Dufourspitze. Intenzivně dále přestávkovali. Řízek Bóčíkovi pomohl, Jindrus chtěl zvracet (před svačinou byl avizovaný Jindrusův problém vyřešen za cenu slastně-bolestného heku). Jindrusův Kaďas vydržel bez následku. Po sváče dorazili k chatě Regina Margherita, kde prvně viděli výšvih na Zumsteinspitze (4563). Z jejího vrcholu měli už Dufour jak na dlani, nicméně z důvodu spousty sněhu a silných větrů to raději otočili. Už tak bylo dost hodin a v nižších partiích se bude sníh jistě propadat. Až na Bóčisův mělký pád do trhliny a Jindrusovu mačku štrejchlou o lýtko byl prý sestup v pohodě. Na chatě jsme se setkali v 15:30.

Čas na jídlo. Jenže jsem rozbil jediný zapik. A tak přišla hodinka mladých inženýrů, kteří využívali od Jouleova tepla po zalomení světla sklenicí po omáčce k zapálení papíru. Bohužel marně, načež našel Jindrus další zapik. Veget na terásce a karty (Jindra, aniž by pochopil pravidla, vyhrál první hru (pouze)). Jsme v chatě sami a zjišťujeme, že se má za nocleh přispět 30€, jako alibistický kulišáci spíme ve spacáku na verandě. Druhý den sestoupíme do Zermattu, najdeme v garáži celou pizzu a jedeme dom. Trochu spěchu, jelikož Kaďas má druhý den zkoušku.

Hore zdar

Dvořky

Zmizel na Silvrettě

Koncem března jsme realizovali další z našich zimních plánů z oblasti snů. Byla to návštěva skialpové meky, rakouské Silvretty. Je to údolí, které je pro freeride

lyžování jak dělané a hlavně se tam ještě nedostala mašinerie lanovek. Štěpán splasil mikrobuse, a tak jsem se mimo Jardy, Dana, Miloše a Ajdyho vešel i já.

Na minulých výletech jsme si oblíbili túry se zapojením několika různých chat a povedlo se nám to naplánovat i tentokrát. Začali jsme ve švýcarské obci Guarda. Sněhu bylo dost, boty jsme tak nacvakli do pastiček už u auta a do večera jsme za pěkného počasí, avšak v mrazivém stínu došli na chatu Tuoi. Tahle chata je pod jižní stěnou hory PizBuin, kterou jsme měli v plánu následující den.

Ráno vyrážíme směrem na hraniční sedlo Fuorcla dal Cunfin. Mrzne. Zanedlouho však teplo dodává nejen svah, ale i slunce, a tak shazujeme vrstvu oblečení. Všude kolem nás je plno nádherných zasněžených vrcholů. Padesát výškových pod sedlem mi přestává lepit jeden pás a naopak začíná lepit mě. Nerad bych túru ukončoval předčasně, když je taková skvělá podmínka. Do sedla to nějak dorvu a pečlivě dávám pásy k tělu a doufám, že se lepidlo znovu rozmaká. Po kratším sjezdu se rozmakalo a už stoupáme do kouzelného sedla Buinlucke, kde necháváme lyže a dále pokračujeme na mačkách. Brzy přicházíme k úzkému hrdlu normálky, kde se zaseklo pár těch méně odvážných. Nějak je oblezeme a dostáváme se na další stupeň, už méně náročný, který je zakončen vrcholem. Piz Buin je třetí nejvyšší hora pohoří Silvretta. Nachází se na státní hranici mezi Rakouskem a Švýcarskem.

Na vrcholu je postavený dřevěný kříž. Jedná se o nejvyšší horu Vorarlberska. Vrchol užíváme plnými doušky, počasí snad už ani lepší být nemůže. Sbíháme dolů a v našich hlavách se pomalu začíná klubat nápad na rozšíření dnešního plánu o jeden další kopec. Chatu, na které chceme dnes nocovat, jsme už zahlédli hluboko pod námi, a tak se nám zdá škoda nevyužít volný čas na pokus o další vrchol. Namířili jsme si to k vrcholu Silvretta Egghorn. Vylyžovaný tvrdý svah nám dá zabrat, ale na lyžích to dojdeme celkem vysoko. Pak už zase na mačkách přes menší věžičky a sedýlka přicházíme ke kříži. Potkáváme tam dva Čechy, od kterých se s překvapením dozvídáme, že stojíme na vrcholu Silvrettahorn. Tím se radost znásobila. Při sjezdu k rakouské chatě Wiesbadener si užíváme plno srandy v podobě četných držkopádů v hlubokém prašanu. Na chatě se o nás stará milá Němka, která nám všem výrazně pomáhá

s regenerací. Následující den jsme chtěli dojít na kopec Jamspitze či Dreilanderspitze. I přes zhoršené počasí to zkusíme. Zrak byl nanic, a tak to zkusíme po hmatu. Od vrcholů nás dělilo jen pár výškových metrů, ale otáčíme to a s problémy v několikametrové viditelnosti hledáme cestu zpátky na chatu. Tam nocujeme ještě jednou a následující den už máme v plánu jen přechod zpátky do Švýcarska k autu přes pro nás neznámé sedlo Vermunt.

Ráno je třicet nového a stále připadává. Vydáváme se nahoru jako první, směr odhadujeme. Po cestě potkáváme dva v protisměru, dávají nám nějaké rady, jak sestupovat za sedlem. V sedle je větrné peklo. Rychle mrzneme, na domlouvání není čas a ani bychom se neslyšeli. Sjíždíme pocitově levým svahem a pravidelně se kontrolujeme. Svah přiostrňuje a nám začíná lepit z možného sesuvu do neznáma. Najednou Dan zmizel před našima očima. Byla tam neviditelná hrana, za kterou se propadl. Nevíme, jak daleko či hluboko. Nahlédnout za hranu se nikomu ze zbylých moc nechce, nevíme, zda to není převěj. Najednou slyšíme Dana, jak volá o pomoc. Naštěstí padal do měkkýho jen pár metrů. Složitě ho začínáme vyprošťovat. Zabere až třetí metoda s lanem. Otáčíme a traverzujeme svah na druhou stranu. Brzy dojíždíme až k chatě Tuoi, kde je podmínka už o hodně lepší. Dáváme jen krátkou zastávku na rozdýchání a pokračujeme ve sjezdu až k autu.

Za sekci Paka 13. 1. 2019

Lukáš Grof